

KARIN
PETERS

Klaproos tussen korenbloemen

HOOFDSTUK 1

Het kleine meisje zat op de hoge stoep. Ze had rode laarsjes aan en een jasje dat glom van de regen. Mensen onder paraplu's passeerden haar, soms wierp iemand een blik opzij, maar iedereen liep door. Het meisje huiverde. Ze zat daar al zo lang. Waar bleef mamma? Ze kon nog niet klokkijken, maar haar gevoel zei haar dat haar moeder allang thuis had moeten zijn. Pas toen het begon te schemeren kwam de jonge vrouw haastig aanlopen.

„Cindy, zit je hier nog? Ik was je helemaal vergeten. Er was zoveel te zien in de stad. Ik ontmoette een aardige man en ik ging met hem koffiedrinken. Misschien zie ik hem binnenkort weer. Kom maar, je hebt het koud.”

Het meisje was opgelucht dat haar moeder er was. Maar er bleef iets door haar hoofd zeuren. Het kon dus, dat een moeder je zomaar vergat. Terwijl ze altijd zei dat ze zo dol op haar kleine meisje was en dat ze niemand anders had dan alleen Cindy, kon ze haar toch zomaar vergeten.

De volgende malen als ze zat te wachten, was er altijd een knoop van angst in de buurt van haar maag. Haar moeder vergat haar nog diverse keren.

Cindy raakte eraan gewend te wachten. Zo klein als ze was nam ze de beloftes van volwassenen niet serieus. Toen ze twaalf jaar was kreeg ze een sleutel en dat maakte de zaak wat eenvoudiger. Het kwam echter ook voor dat haar moeder een man op bezoek had als Cindy uit school kwam. Dan stuurde ze haar

dochter de straat op met wat geld om ergens een glas cola te drinken. Er waren ook dagen dat ze haar moeder huilend in bed aantrof. Carla klaagde dan dat niemand van haar hield en dat ze alleen maar haar dochter had. Ze vroeg Cindy dan of ze altijd voor haar moeder zou zorgen en het kind wilde alles wel beloven, als haar moeder maar opstond en weer gewoon deed. Zo gebeurde het een keer dat Carla geen woord tegen haar dochter zei, wat het meisje ook probeerde. Ten einde raad ging Cindy de buurvrouw halen. Deze kreeg een bloemenvaas naar haar hoofd, die ze maar op het nippertje kon ontwijken. Carla werd weggebracht, 'opgenomen', zoals men zei. Cindy mocht in het huis blijven, terwijl de buurvrouw een oogje in het zeil hield. De buurvrouw had medelijden met het eenzame kind. Soms legde ze een arm om de smalle schouders. Het was zo'n aardig meisje met haar kastanjebruine haren en groene ogen. Cindy wantrouwde echter elke liefkozing. Carla beweerde altijd: „Niemand die je aanraakt is te vertrouwen. Zeker mannen niet. Echte liefde tussen mensen bestaat niet.”

Carla was inderdaad door een man in de steek gelaten. Ze was met het kind achtergebleven. Ze had echter kunnen weten dat de vader niet met haar zou trouwen. Ten eerste had hij een vrouw en drie zoons en in de tweede plaats was hij meer dan twintig jaar ouder. En hij kwam uit een heel ander milieu.

In die tijd, toen ze zwanger raakte was Carla echter nog geen twintig en tamelijk naïef. Na een postnatale depressie, die toen niet als

zodanig werd erkend, was ze labiel gebleven en daarbij verbitterd en wantrouwend.

Ze kon rondkomen van hetgeen ze verdiende in het café. Toen Cindy wat groter was, verdiende ze bij 'door mannen te laten geloven dat ze belangrijk waren', zoals ze het haar dochter uitlegde. Maar het meisje had inmiddels een andere benaming gehoord voor haar moeder. Cindy schaamde zich voor haar, en soms was ze zelfs opgelucht als ze opnieuw werd 'opgenomen'. Ondanks alle problemen en zorgen om haar moeder zag Cindy toch kans om de middelbare school af te maken. Ze leerde leven met de snel wisselende stemmingen van haar moeder. Altijd hield ze rekening met Carla, ze nam bijvoorbeeld nooit een vriendinnetje mee naar huis. Een onbezorgde jeugd had ze uiteraard niet. Carla kon zich maandenlang vreemd gedragen. Soms dacht Cindy dat haar moeder haar verstand had verloren.

Hoewel volwassenen het woord 'gek' niet gebruikten, deden kinderen dat wel. Cindy voelde allang aan dat er iets fout zat bij haar moeder, maar ze wist niet wat ze eraan moest doen. In zekere zin was het een opluchting als Carla weg was en Cindy weer 'vrij' was. Toen de oorlog voorbij was werd het er niet gemakkelijker op. Carla was tijdens de vijfjarige bezetting niet erg kieskeurig geweest in het kiezen van haar vrienden. Het gevolg was dat de burens haar links lieten liggen.

Hoewel er zeker in het begin, werk genoeg was, werd Carla verschillende keren, zonder opgaaf

van redenen ontslagen. Carla leek het niet te begrijpen en voelde zich onrechtvaardig behandeld. Cindy wist echter heel goed waar de schoen wrong, maar ze zweeg erover. Het gevolg was dat ze een tamelijk armoedig en geïsoleerd bestaan leidden. Carla zakte steeds vaker weg in depressies en Cindy wist vaak niet wat ze met haar moeder aan moest.

Zijzelf had eerst een kantoorbaantje, maar toen ze een week moest thuisblijven, omdat haar moeder niet alleen kon blijven, kreeg ook zij haar ontslag. Toen Cindy een keer aan Carla vroeg: „Denk je dat ik die ziekte die jij hebt, ook kan krijgen,” had de vrouw ijskoud geantwoord. „Natuurlijk. Iedereen kan die krijgen, maar jij eerder dan wie ook. Het is erfelijk.” Deze woorden bleven lange tijd in Cindy’s gedachten, om ook later regelmatig weer boven te komen. Na een zelfmoordpoging werd Carla voor langere tijd opgenomen.

En toen, zeventien jaar oud, ontmoette Cindy een man. Een aardige man.

Hij nam haar mee uit eten en vroeg daar in eerste instantie niets voor terug.

Cindy dacht aan de woorden van haar moeder: ‘Je moet mannen laten geloven dat ze belangrijk zijn’. Cindy was een mooi meisje en ze had een onschuldige oogopslag. Door middel van de betreffende persoon kreeg ze werk in een bar. Een bar die een zekere service verleende. Een service die alleen bestemd was voor mannen. In principe kon je een escort krijgen om mee uit te gaan, te gaan eten, of te gaan dansen. Maar de service kon ook worden

uitgebreid tot de slaapkamer. De meeste mannen verlangden dan ook meer dan een glimlach. Met het voorbeeld van haar moeder voor ogen, was Cindy echter zeer kieskeurig en het gebeurde hoogst zelden dat ze met een man meeging. Toen Carla hoorde waar haar dochter werkte raakte ze erg van streek. Maar ze kon Cindy niet vertellen hoe ze op een andere manier geld kon verdienen. Cindy had zichzelf, na een jaar van betrekkelijke luxe, beloofd nooit meer arm te zijn. Ze moest ook voor haar moeder zorgen. Carla, nauwelijks veertig jaar oud, zat de meeste tijd thuis. Toen zij op een keer midden in de nacht op straat werd aangetroffen, werd ze opnieuw opgenomen. Volgens de dokter kon het deze keer wel eens lang gaan duren.

Cindy werkte 's avonds in de Rode Lantaarn. Soms was het bijna ochtend als ze naar huis ging. Dan sliep ze tot de middag en bracht ze enkele uren door in de stad. Ze winkelde wat, ging ergens theedrinken, of zat bij mooi weer in het park. Ze zag jonge vrouwen met kinderen en droomde ervan dat zij een normaal leven zou leiden. Toch was ze zelden echt gedeprimeerd.

Ze had vriendinnen waar ze mee uitging en plezier mee maakte. Ze verdiende redelijk, en ze was slim genoeg om te weten dat de situatie eens zou veranderen. Ze wilde dit werk niet blijven doen. Trouwens, de baas van de zaak had haar kortgeleden meegedeeld dat, als ze zo gereserveerd bleef, het moeilijk zou worden om partners te vinden die in haar geïnteresseerd waren. Die ene keer dat ze met een man mee

naar boven was gegaan, was geen succes gebleken en Cindy had geweigerd daar ooit nog aan te beginnen. Ze had nu echter een ander baantje. Een oudere heer had haar gevraagd als gezelschapsdame. Hij was eenzaam en het leek hem aardig iemand in huis te hebben, die jong was en daarbij prettig om naar te kijken. Cindy had onmiddellijk gezegd dat deze meneer Holders niets van haar hoefde te verwachten, als hij zich 's avonds op zijn eigen kamer terugtrok. Maar dit bleek niet bij de prijs inbegrepen. De man was aardig, hij praatte met haar, luisterde naar haar verhalen, maar hij viel haar nooit lastig.

Ze had veel vrijheid en hij betaalde goed. Om toch contact te houden met haar vriendinnen, werkte ze ook nog enkele avonden in de Rode Lantaarn.

Cindy gaf zichzelf nog enkele jaren, dan zou ze genoeg hebben gespaard om een modewinkeltje te beginnen.

Het was een dubbele bruiloft op de Heemhof. Na de plechtigheid in de kerk en op het gemeentehuis, werd er feest gevierd op de boerderij waar ruimte genoeg was. Anna Westburg had zich eerst nog afgevraagd of een bruiloftsfeest wel gepast was. Maar de ouders van de bruidegoms waren inmiddels al vijf jaar terug overleden, dus men kon aannemen dat niemand aanstoot zou nemen aan het feest. Anna zelf was met haar gedachten bij haar zoon en schoondochter die in negentienachtenveertig kort na elkaar aan difterie waren overleden. Ze lieten weliswaar

drie zonen na, maar kleinkinderen, hoe belangrijk ook, konden geen eigen zoon vervangen.

Vandaag trouwden de twee oudsten. Om Arnoud had ze zich vaak zorgen gemaakt. Hij was twintig jaar toen zijn ouders overleden en nooit had hij over het verlies gepraat. Hij dronk echter meer dan goed voor hem was. En ze wist bijna zeker dat hij af en toe naar de stad ging en dat hij daar een vrouw ontmoette. Een avontuurtje voor één keer. Zoiets kon niet geheim blijven, er was altijd wel iemand die je zag. Iemand die je kende. Trouwens, tijdens zijn dronken buien schepte Arnoud graag op over zijn veroveringen. Vandaag trouwde hij met Tine en Anna was er zeker van dat deze vrouw geen uitstapjes zou dulden. Zij zou het evenmin accepteren als Arnoud dronken was. Tine was flink en doortastend en zij zou Arnoud wel in het gareel houden. Het enige wat haar nu zorgen baarde was, dat ze eraan twijfelde of die twee wel van elkaar hielden. Ze had maar heel weinig tekenen gezien die wezen op genegenheid tussen die twee. Aan de andere kant was het zo dat een mens bij een huwelijk ook zijn verstand moest gebruiken.

Tine was enig kind en hier op de Heemhof boerden ze ook niet slecht. Ze waren verzekerd van een goed bestaan. Met het kapitaal dat voor de jongens vaststond konden ze een stootje hebben. Wat dat aanging had Benno toen hij voor Marieke koos wat minder nagedacht. Haar tweede kleinzoon was echter altijd een dromer geweest. Een knappe slanke jongeman die vaak met zijn neus in de boeken zat. Anna wist dat

hij eigenlijk niets voor de boerderij voelde. Hij had echter voldoende plichtsgevoel om te weten, dat hij de boel hier niet in de steek kon laten. Benno was verliefd geworden op Marieke, die weinig meer inbracht dan haar mooie ogen en een lieve glimlach. Anna geloofde zonder meer dat het meisje zo lief was als Benno steeds beweerde.

Benno werd vaak geplaagd door zijn oudere broer vanwege het kinderlijke figuurtje van Marieke. „Ze kan in je binnenzak,” beweerde Arnoud dan.

Ach ja, maar zoiets kwam vanzelf goed als er eenmaal kinderen kwamen. De meeste vrouwen werden dan toch wat forser. Ach en dat Marieke dol was op Benno, dat was voor iedereen duidelijk te zien. Anna hoopte dat ze nog zou meemaken dat ook haar jongste kleinzoon een vrouw vond.

David was pas twintig. Zijn aandacht ging de laatste tijd uit naar Lieske Burg, een meisje uit de buurt. Een lief vrolijk ding, die de handen uit de mouwen wist te steken. Vooral David gunde ze een liefdevolle vrouw. Hij was veertien jaar toen zijn ouders overleden en een tijdlang was hij ontroostbaar geweest. Nu was hij opgegroeid tot een jongeman met een prettig karakter, die van niemand iets kwaads leek te verwachten.

Iedere vrouw die hem kreeg mocht in haar handjes knijpen, meende Anna. Misschien was Lieske zo gek nog niet. Zij kon David aan het lachen krijgen als geen ander. En dat te zien deed Anna's hart goed. David had er lange tijd

uitgezien of hij het lachen definitief had afgeleerd.

Toen Tine de hoek van het huis omging bleef ze abrupt staan. Benno en zijn vrouw hadden een onderonsje, waar ze duidelijk geen anderen bij nodig hadden. Hoewel hun gezichten gedeeltelijk waren verborgen door Mariekes sluier, kon er geen twijfel over bestaan dat ze elkaar kusten.

En waarom ook niet, dacht Tine toegeeflijk. Die twee waren nu eenmaal dol op elkaar. Als dat niet zo was geweest, zou Benno niet voor de dochter van een molenaar hebben gekozen. Mensen waarvan iedereen wist dat ze maar net het hoofd boven water konden houden. Marieke mocht zich gelukkig prijzen dat Benno's oog op haar was gevallen. Dat was dan ook stellig een van de redenen waarom het meisje zo verliefd was, dacht Tine een tikje onvriendelijk. Ze had zich onhoorbaar teruggetrokken en ging het huis binnen. Het grote huis waar ze allemaal samen zouden wonen. Ieder hadden ze een apart slaap-woon vertrek, maar daar zou het voorlopig bij blijven. De beide broers wilden vooralsnog geen geld uitgeven voor een verbouwing. Het maakte Tine niet zoveel uit. Met Marieke zou ze geen ruzie krijgen. Marieke was snel genoeg te intimideren.

Aan de schoorsteen in het vertrek waar ze was binnengegaan, hing een grote spiegel. Als Tine op de juiste plaats stond kon ze zichzelf van het hoofd tot de voeten zien. Ongetwijfeld was zij een knappe, zij het wat forse vrouw. Ze droeg

een keurig donkerblauw mantelpakje, waaronder een blouse met een kanten kraag. Ze begreep niet waarom Marieke had besloten tot een bruidsjacon. Als ze dan wat geld had gespaard, was het toch wel stom om het aan zoiets nutteloos uit te geven. Iets wat onder een laken op de zolder werd gehangen en waar je later nooit meer naar omkeek. Hoewel Marieke sentimenteel genoeg was om alleen voor de jurk af en toe even naar boven te gaan.

Tine stond nog steeds voor de spiegel toen Arnoud binnenkwam. Hij legde zijn handen op haar schouders en keek haar in de spiegel aan. „Zo vrouw.”

Tine schonk hem een vage glimlach en glipte onder zijn handen vandaan. „We moeten naar de gasten,” mompelde ze.

Hij keek haar even na, zag dan zichzelf in de spiegel. Hij was nu een getrouwd man. Iedereen was ervan overtuigd dat hij een flinke vrouw had getroffen. Anna, zijn grootmoeder had zijn keus bijzonder gewaardeerd.

Het was dan ook onzin om dat onrustige gevoel te hebben. De gedachte dat het toch niet helemaal goed was. Tine was een prima keus, de beste die hij had kunnen maken. Dat er in haar glimlach zo weinig warmte lag hoefde hem niet direct te verontrusten. Ze was nu eenmaal een type dat nooit liet merken wat ze voelde. Tenslotte, na het sentimentele, hysterische vrouwtje waar hij enkele maanden mee was omgegaan, was Tine een verademing.

Er ging kracht en rust van haar uit. Zij was voor de instabiele figuur die hijzelf soms was, de enige vrouw die bij hem paste.

„Volgens mij was Tine daar,” giechelde Marieke.

Benno hield haar dicht tegen zich aan. „En wat dan nog. Ze zit in hetzelfde schuitje als wij.”

Marieke hield haar hoofd wat achterover en keek in Benno's bruine ogen. „O nee, dat zie je verkeerd. Zij zitten in een groot geldschip en wij varen in een sloep achteraan.”

Benno glimlachte om de vergelijking. „Het bedrag dat Tine meebrenkt, maakt hen niet gelukkiger dan wij zijn,” zei hij beslist.

„Denk je dat het goed zal gaan? Wij allen samen in een huis,” aarzelde Marieke.

„Waarom niet? Jij kunt toch met Tine overweg. Wij broers wonen al ons hele leven samen.”

Marieke gaf geen antwoord. Hoe kon ze Benno zeggen dat de flinkheid van Tine haar wel eens moe maakte.

„Als er kinderen komen wordt het natuurlijk anders.” Benno schoof haar sluier wat opzij, zijn ogen plaagden. „Hoeveel kinderen wil jij?”

Ze beet op haar lip, haar ogen waren plotseling versomberd. „Ik hoop op minstens vier. Maar mijn ouders waren twaalf jaar getrouwd, toen kwam ik pas. En ik bleef de enige zo je weet. Stel dat het bij ons ook zo gaat.”

„Daar gaan we ons de eerste jaren niet druk om maken.” Hij kustte het puntje van haar neus. „Kom, we gaan naar de gasten.”

Toch kon het heel anders gaan dan ze hoopten dacht Marieke zorgelijk. In sommige gezinnen werden nu eenmaal weinig kinderen geboren. En Benno boog zich naar elk kind toe wat op zijn weg kwam. Nu ze ook al geen geld meebracht voelde Marieke zich verplicht hem nageslacht te schenken. Sinds ze met Benno verloofd was, was ze bang geweest zijn liefde weer te verliezen. Er waren immers genoeg meisjes die knapper waren dan zij en meestal hadden die ook rijkere ouders. Hadden haar vader en moeder niet gezegd dat ze dankbaar moest zijn dat Benno naar haar had omgekeken. Maar ze wilde niet voortdurend dankbaar zijn. Ze wilde gewoon van Benno houden.

Toch kwam de gedachte soms bij haar op dat ze iets terug moest doen. En het eerste waar ze in dat verband aan dacht, was hem een zoon schenken.

„Er zal bij jullie in huis heel wat veranderen.” Lieske Burg keek David Westburg vanonder haar wimpers aan.

„Tja, dat denk ik ook, en ik weet niet of het een verbetering is. Twee vrouwen erbij.”

„Vind je hen aardig?”

Hij haalde zijn schouders op. „Dat kan ik nu nog niet zeggen. Trouwens, zoveel heb ik niet met hen te maken.”

„Natuurlijk wel. Jullie eten bijvoorbeeld samen en...”

Hij keek het meisje aan en moest bijna lachen om haar besliste toon. „Als zij het maar niet

wagen om mij als een kind te behandelen,” bedacht hij opeens.

„Misschien zou jij ook moeten trouwen,” zei het meisje.

Hij zag kuiltjes in haar wangen. „Ik ben pas twintig, weet je nog wel. Wij zijn even oud.”

„Je zou je kunnen verloven,” stelde ze voor.

„O ja? Met wie dan wel? Met jou soms?” Hij hield abrupt zijn mond toen ze haar ogen afwendde. Ze zou toch niet denken dat hij... Natuurlijk, hij mocht Lieske graag. Maar op die manier had hij nog nooit aan haar gedacht. David was echter zachtaardig van karakter en hij kon haar dat niet zeggen. In plaats daarvan bromde hij: „Wie weet... wie weet wat ervan komt. Kom, laten we de gasten opzoeken.” Hij nam haar hand en lachte haar toe.

Lieske lachte terug en hij legde zijn arm om haar schouders. En op dat moment groeide de hoop bij het meisje. Hoop, dat het ooit meer zou worden tussen hen beiden. Een hoop die lange tijd werd gevoed, door Davids nooit aflatende vriendelijkheid en trouw.

Het was in het vroege voorjaar dat Cindy Buijsse genoot van een kopje koffie op een terras en David Westburg zag. Hij viel haar onmiddellijk op door zijn lange brede gestalte. Hij ging aan een tafel vlakbij haar zitten en bestelde eveneens koffie. Cindy maakte er soms voor zichzelf een spelletje van om te raden waar mannen vandaan kwamen, en welk beroep ze uitoefenden. Ze was er zeker van dat deze man niet op een kantoor zijn

brood verdiende. Hij was niet echt als een heer gekleed, en hoewel het pas begin april was, was zijn gezicht al enigszins bruin verbrand. Terwijl ze hem zo zat op te nemen, keek hij haar plotseling recht aan met een verwarrende directe blik. Cindy was niet gewend haar ogen neer te slaan als een man haar aankeek en ze glimlachte.

Tot haar verbazing zag ze hem een kleur krijgen, terwijl hij zich haastig afwendde. Een man die verlegen was kwam ze niet vaak tegen. Ze bleef hem observeren. Af en toe gleden zijn ogen vluchtig over haar heen, maar dan keek hij weer snel voor zich. Cindy begon zich af te vragen of het hierbij zou blijven. Het was nooit nodig geweest dat ze zelf contact zocht met een man. Toen hij opstond begon haar hart te bonzen. Hij stond stil bij haar tafel en stak zijn hand uit. „David Westburg.”

Ze legde haar hand in de zijne en keek hem aan. Ze zag nu dat zijn ogen bruin waren en dat hij haar heel open aankeek. Ze kon niet weten dat David op ditzelfde moment hopeloos verliefd was geworden.

„Wil je iets van mij drinken?” vroeg hij.

Cindy aarzelde. Als ze hier bleef zitten was er altijd kans dat een klant haar zag en bijvoorbeeld een afspraak wilde maken voor vanavond. En ze wilde niet dat deze man wist wat voor werk ze deed. Ze had het gevoel dat hij dan niets met haar te maken zou willen hebben. En ze wilde graag even met hem praten.

„Laten we wandelen,” stelde ze voor. Ze liepen in het Vondelpark en ze luisterde naar zijn diepe stem. Zijn grote gestalte gaf haar een gevoel van veiligheid. Hij vertelde dat hij samen met zijn twee broers een bedrijf had in het rivierengebied in het midden van het land. Hij vertelde dat ze allen bij elkaar woonden, zijn twee broers en hun vrouwen, hijzelf en zijn grootmoeder Anna.

„Is daar ruimte genoeg?” vroeg Cindy, denkend aan de smalle bovenwoning, waar zijzelf huisde.

„We hebben ieder onze eigen kamer. Als het te krap wordt gaan we bijbouwen. Er is grond genoeg. Maar het is nog niet nodig. Mijn oudste broer heeft nu een dochter van drie jaar. Het is al enkele malen misgegaan bij zijn vrouw. Mijn andere broer heeft geen kinderen. Dus zolang zij niet sneller uitbreiden is er ruimte genoeg. Wat doe jij voor de kost?” vroeg hij later, toen ze op een bank waren neergestreken.

„Ik werk in een bar als serveerster.” Ze besloot het andere werk dat ze er op dit moment bijdeed, nog maar te verzwijgen. Hij zou misschien verkeerde conclusies trekken uit haar contacten met die sympathieke oudere heer. Hij zou haar vast niet geloven als ze vertelde, dat hij nooit iets meer eiste dan alleen haar gezelschap. Haar tegenwoordigheid bij het eten buitenshuis, of een avond naar muziek luisteren bij hem thuis.

„In een bar, dat is toch geen werk voor een jong meisje. Mannen die te veel hebben gedronken zouden je lastig kunnen vallen.”

Cindy glimlachte. „Niet als ik dat zelf niet wil,” zei ze kalm.

„Wil je vanavond met mij uitgaan?” vroeg David.

„Ik moet werken.”

„Kan ik naar die bar komen?”

Cindy wist op hetzelfde moment dat dit niets voor David was. Hij zou er verkeerde conclusies uittrekken. „Dat zou mijn werkgever niet goedvinden,” zei ze vriendelijk.

„Maar ik zou je niet van je werk houden. Ik zou het al voldoende vinden je alleen maar te zien.”

Cindy keek hem aan en zag een blik in zijn ogen die haar verwarde. Als ze zo snel mogelijk van hem afwilde, zou ze hem het adres van de Rode Lantaarn moeten geven. Hij zou haar dan zien in haar strakke, zeer korte jurk en hij zou haar aan tafel zien met een van de klanten. Hij zou een van de andere meisjes naar boven zien verdwijnen, en hij zou er ongetwijfeld van uitgaan dat dit ook bij háár werk hoorde. Hij zou snel, en zeer geschokt verdwijnen naar zijn boerderij. Naar de plaats waar mensen een vrouw hadden voor de rest van hun leven. Het vreemde was dat ze hem niet kwijt wilde en dat ze ook niet wilde dat hij slecht over haar dacht.

„Ik ben morgen vanaf twaalf uur thuis. Kom bij me koffiedrinken,” zei ze.

Hij stemde onmiddellijk toe en dat was het begin van een heftige verhouding. Want David was zo verliefd geworden dat hij nergens anders aan kon denken.

Cindy ontving hem thuis en vertelde hem nooit iets méér over haar werk dan hij wist. David kwam zo vaak mogelijk en ze leerde hem kennen als een goedmoedige man die alles voor haar over had. Ze vond zijn gezelschap prettig, temeer daar hij niets van haar eiste. Natuurlijk, ze kusten en liefkoosden elkaar, maar David, hoewel al vierentwintig jaar, was duidelijk onervaren. Toen hij over trouwen begon hield Cindy eerst de boot af. Zou ze dat echt willen? Met deze man trouwen en op een boerderij wonen?

Haar leven zou wel grondig veranderen. Het zou echter een verbetering kunnen zijn. Waarom deed ze zo weifelachtig. Waarom nam ze hem niet meteen nu ze hem krijgen kon. Alleen in boeken gingen klokken luiden en hemelse koren zingen, wanneer een vrouw de ware Jakob vond. In het gewone leven stelden veel meisjes zich ermee tevreden, de meest bruikbare Jakob te nemen.

Enkele dagen later had ze een vervelende ervaring op haar werk. Een man die geen weigering van haar accepteerde, sloeg haar een blauw oog.

Hij trok een mes en ze dacht dat hij haar wilde vermoorden. Toen er hulp kwam opdagen was ze totaal overstuur. Haar baas gaf haar het weekend vrij en in die dagen kwam David. Natuurlijk vertelde ze hem niet precies wat er gebeurd was, ze praatte vaag over een ruzie met een dronken klant.

„Je gaat daar niet meer heen,” zei David beslist. „Dit is geen werk voor een jong meisje. Trouw

met me.”

Die avond zocht Cindy geborgenheid en ze vroeg hem te blijven. Na de ruwe behandeling die ze had ondergaan, voelde ze Davids vriendelijke tederheid als een weldaad. Met deze man zou ze verder willen.

Na twee maanden was Cindy zwanger. Toen was ze al minder zeker dat ze met David wilde trouwen, maar er was geen weg terug. Ze ging enkele malen mee naar de boerderij en leerde de anderen kennen. Anna, de grootmoeder die haar bekeek, zonder haar afkeuring te verbergen. Arnoud in wie ze onmiddellijk de man herkende die er geen probleem in zou zien om zijn vrouw te bedriegen.

Tine een koele flinke vrouw, wier dochter Sofietje inmiddels drie jaar was. Benno de tweede broer, slank en knap. Ze las de bewondering in zijn ogen. Cindy had David over haar moeder verteld, maar ze kreeg de indruk dat hij zich er weinig bij kon voorstellen. Mensen die psychisch in de knoop zaten kwamen in deze flinke gezonde familie niet voor.

Meneer Holders wist niets van haar omgang met David. Ze was ook niet van plan hem te vertellen dat ze zwanger was en ging trouwen. Ze mocht de oudere man graag en ze was bang dat hij haar minachtend zou behandelen als hij wist hoe kort ze David kende. Ze zou zelf het initiatief nemen en hem vertellen dat ze werk had gevonden in een andere stad. Toch twijfelde ze of de weg die ze nu koos de juiste was. Er was echter geen andere mogelijkheid.

Nu ze zwanger was zou ze binnen enkele maanden zonder werk zitten. In haar eerste schrik had ze David onmiddellijk verteld, van haar zwangerschap. Daardoor behoorde een abortus tot de onmogelijkheden.

David zou het haar nooit vergeven en eigenlijk durfde ze die ingreep zelf ook niet aan. Het was ook een uitdaging eens een andere manier van leven te proberen. David zou goed voor haar zijn. Hij was duidelijk dol op haar.